JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
PHILIPPE LÉGER
28 päivänä maaliskuuta 2000 [1]

1. Nyt käsiteltävä valitus kuuluu niihin riita-asioihin, jotka ovat syntyneet yhteisön henkilöstön piirissä asiassa Alexopoulou vastaan komissio 5.10.1995 annetun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion perusteella. [2]

Komission virkamies Martínez del Peral Cagigal (jäljempänä valittaja) pyytää yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan 14.10.1998 annetun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen määräyksen, [3] koska siinä on jätetty tutkimatta kanne, jonka valittaja oli nostanut komission päätöksestä, jolla hänen palkkaluokan uudelleenmäärittelyä koskeva vaatimuksensa oli hylätty.

I Asiaa koskevat oikeussäännöt ja tosiseikat [4]

2. Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 31 artiklassa säädetään virkamiesten palkkaluokan määrittelystä palvelukseenoton yhteydessä.

Kyseisen säännöksen 1 kohdan mukaan toimielinten valitsemat virkamiehet nimitetään heihin sovellettavan ura-alueen tai virkaryhmän peruspalkkaluokkaan. Sen 2 kohdassa annetaan nimittävälle viranomaiselle mahdollisuus poiketa tästä säännöksestä avoimeksi tulleiden virkojen tiettyjen osuuksien osalta.

3. Henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artikla koskevat henkilöstön käytettävissä olevia muutoksenhakukeinoja.

Henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdassa säädetään, että "jokainen, johon — — henkilöstösääntöjä sovelletaan, voi vaatia nimittävää viranomaista tekemään häntä koskevan päätöksen. — — "

Henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa säädetään, että "jokainen, johon — — henkilöstösääntöjä sovelletaan, voi valittaa nimittävälle viranomaiselle hänelle

1 — Alkuperäinen kieli: ranska.

2 — Asia T-17/95, Alexopoulou v. komissio, tuomio 5.10.1995 (Kok. H. 1995, s. I-A-227 ja II-683.

3 — Asia T-224/97, Martínez del Peral Cagigal v. komissio, määräys 14.10.1998 (Kok. H. 1998, s. I-A-581 ja II-1741, jäljempänä valituksenalainen määräys).

4 — Viittaan käsiteltävään asiaan liittyvää oikeudellista viitekehystä ja tosiseikastoa koskevien laajempien selvitysten osalta asiassa C-389/98 P, Gevaert v. komissio, tuomio 11.1.2001 (Kok. 2001, s. I-65, I-67) tänään 28.3.2000 esittämääni ratkaisuehdotukseen.

vastaisesta toimenpiteestä sekä siinä tapauksessa, että nimittävä viranomainen on tehnyt päätöksen, että siinä tapauksessa, että nimittävä viranomainen on jättänyt henkilöstösäännöissä edellytetyn toimenpiteen toteuttamatta. Valitus on tehtävä kolmen kuukauden kuluessa. — — "

Henkilöstösääntöjen 91 artiklan 2 kohdan mukaan "kanne otetaan [ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen] tutkittavaksi vain, jos nimittävälle viranomaiselle on tätä ennen tehty 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu valitus siinä säädetyssä määräajassa — — ".

4. Komissio teki 1.9.1983 päätöksen palkkaluokkaan nimittämiseen ja palkkatason määrittämiseen palvelukseen ottamisen yhteydessä sovellettavista perusteista (jäljempänä 1.9.1983 tehty päätös). Kyseisen päätöksen 2 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään seuraavaa:

"Nimittävä viranomainen nimittää koeajalla olevan virkamiehen sen ura-alueen peruspalkkaluokkaan, johon hänet on otettu palvelukseen."

5. Asiassa Alexopoulou vastaan komissio antamassaan tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että edellä mainittu päätös oli ristiriidassa henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohdan kanssa siltä osin kuin siinä ei annettu nimittävälle viranomaiselle mahdollisuutta nimittää virkamies peruspalkkaluokkaa ylempään palkkaluokkaan. [5]

6. Noudattaakseen asiassa Alexopoulou vastaan komissio annettua tuomiota komissio muutti 1.9.1983 tekemäänsä päätöstä toisella päätöksellä, jonka se teki 7.2.1996 (jäljempänä 7.2.1996 tehty päätös) ja joka julkaistiin hallinnollisissa tiedotuksissa 27.3.1996. Aikaisemman päätöksen 2 artikla kuuluu nyttemmin seuraavasti:

"Nimittävä viranomainen nimittää koeajalla olevan virkamiehen sen ura-alueen peruspalkkaluokkaan, johon hänet on otettu palvelukseen.

Poikkeuksena tästä periaatteesta nimittävä viranomainen voi päättää nimittää koeajalla olevan virkamiehen ura-alueen ylempään palkkaluokkaan, jos yksikön erityistarpeet vaativat erityisen pätevän henkilön palvelukseen ottamista tai jos palvelukseen otettu henkilö on poikkeuksellisen pätevä.

Tällä päätöksellä on oikeusvaikutuksia 5.10.1995 lähtien (ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion julistamispäivä)."

5 — 24 kohta.

II Tosiseikat ja oikeudenkäyntimenettely

7. Valituksenalaisesta määräyksestä [6] ilmenee, että valittaja nimitettiin 9.11.1993 komissioon koeajalla olevaksi virkamieheksi palkkaluokkaan A 7 palkkatasolle 1. Nimittävä viranomainen vahvisti 26.11.1993 tekemällään päätöksellä hänen palkkaluokakseen A 7 ja palkkatasokseen 3.

8. Valittaja vaati 21.6.1996 eli hieman sen jälkeen, kun 7.2.1996 tehty päätös oli julkaistu, henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdan nojalla palkkaluokkansa uudelleenmäärittelyä siitä päivästä lähtien, jolloin hän oli tullut komission palvelukseen.

9. Komissio hylkäsi tämän vaatimuksen 24.10.1996 sillä perusteella, että se oli esitetty yli kolme kuukautta valittajan palkkaluokkaa koskeneen alkuperäisen päätöksen tekemisen jälkeen.

10. Martínez del Peral Cagigal teki 23.1.1997 henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan nojalla valituksen, jonka komissio hylkäsi 29.4.1997 tekemällään päätöksellä.

11. Valittaja nosti kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa 29.7.1997. Hän vaati palkkaluokkansa uudelleenmäärittelyä koskeneen vaatimuksen hylkäämisestä 24.10.1996 tehdyn komission päätöksen kumoamista.

Kanteensa tueksi valittaja vetosi viiteen kanneperusteeseen, jotka koskivat uusien seikkojen olemassaoloon liittyvän oikeuskäytännön rikkomista, EY:n perustamissopimuksen 176 artiklan (josta on tullut EY 233 artikla) rikkomista, yhdenvertaista kohtelua koskevan periaatteen loukkaamista, huolenpitoperiaatteen loukkaamista ja riidanalaisen päätöksen perustelujen puuttumista.

12. Komissio esitti 24.10.1997 jätetyllä erillisellä asiakirjalla oikeudenkäyntiväitteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan nojalla.

Komissio vaati kanteen jättämistä tutkittavaksi ottamatta sillä perusteella, että valittaja oli laiminlyönyt tehdä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa säädetyn kolmen kuukauden kuluessa valituksen hänelle vastaisesta päätöksestä eli 26.11.1993 tehdystä nimittävän viranomaisen päätöksestä, jolla hänen palkkaluokastaan päätettiin lopullisesti. Se lisäsi, että asiassa Alexopoulou vastaan komissio annettu tuomio tai 7.2.1996 tehty päätös eivät kumpikaan olleet sellainen olennainen uusi seikka, jonka vuoksi valituksen

6 — 1—13 kohta.

tekemistä koskeva määräaika olisi alkanut uudelleen. [7]

13. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kehotti 14.11.1997 nyt käsiteltävän asian asianosaisia sekä useiden muiden "palkkaluokan uudelleenmäärittelyä" koskeneiden asioiden [8] asianosaisia osallistumaan epävirallisen kokoukseen esittelevän tuomarin luona. Tämän kokouksen perusteella useimmat kantajista totesivat asian Gevaert vastaan komissio [9] olevan "pilottitapaus". Valittaja kuitenkin ilmoitti, ettei hän halunnut osallistua tähän sopimukseen vaan aikoi ajaa omaa kannettaan.

III Valituksenalainen määräys

14. Valittaja korosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, ettei hän pyrkinyt palkkaluokan uudelleenmäärittelyä koskeneella vaatimuksellaan kyseenalaistamaan alkuperäistä palkkaluokkaan määrittelyä koskenutta nimittävän viranomaisen päätöstä. Hän oli sen sijaan pyrkinyt siihen, että 7.2.1996 tehdyn päätöksen seurauksena hänen pätevyytensä olisi tutkittu uudelleen, jotta hänen palkkaluokkansa olisi mahdollisesti voitu määritellä ylemmäksi. [10]

Nojautuen asiassa Blomefield vastaan komissio [11] ja asiassa Williams vastaan tilintarkastustuomioistuin [12] annettuihin tuomioihin valittaja väitti niin ikään, että 7.2.1996 tehty päätös oli sellainen olennainen uusi seikka, jonka vuoksi henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklan mukaisten valituksen tekemistä ja kanteen nostamista koskevien määräaikojen olisi pitänyt alkaa uudelleen. Se esitti, että asiassa Valentini vastaan komissio antamassaan tuomiossa [13] ja asiassa Mogensen vastaan komissio antamassaan määräyksessä [14] yhteisöjen tuomioistuin oli pitänyt "olennaisina uusina seikkoina" 6.6.1973 ja 1.9.1983 tehtyjä komission päätöksiä, jotka liittyivät virkamiesten palkkaluokan määrittelyn perusteisiin. Näin ollen valittaja väitti, ettei hän ymmärtänyt, miksi 7.2.1996 tehty päätös ei voisi olla uusi seikka. [15]

Valittaja väitti lisäksi, että komissio oli kieltäytyessään määrittelemästä hänen palkkaluokkaansa uudelleen laiminlyönyt huolenpitovelvoitteensa [16] ja loukannut henkilöstösääntöjen 5 artiklan 3 kohdassa vahvistettua yhdenvertaisen kohtelun periaatetta. [17]

15. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi asiaa valituksenalaisessa määräyksessä seuraavasti:

"26 On kiistatonta, että kantaja ei ole tehnyt henkilöstösääntöjen 90 artiklan

7 — Valituksenalaisen määräyksen 17 ja 18 kohta.

8 — Ks. tältä osin em. asiassa Gevaert v. komissio antamani ratkaisuehdotuksen 7 kohta.

9 — Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ratkaisut kyseisen asian 19.8.1998 antamallaan määräyksellä (T-160/97, Gevaert v. komissio, Kok. H. s. I-A-465 ja II-1363). Gevaertin tekemää valitusta käsitellään edellä mainitussa ratkaisuehdotuksessani.

10 — Valituksenalaisen määräyksen 19 kohta.

11 — Asia 190/82, Blomefield v. komissio, tuomio 1.12.1983 (Kok. 1983, s. 3981).

12 — Asia 9/81, Williams v. tilintarkastustuomioistuin, tuomio 6.10.1982 (Kok. 1982, s. 3301).

13 — Asia 231/84, Valentini v. komissio, tuomio 26.9.1985 (Ko. 1985, s. 3027).

14 — Asia 101/86, Mogensen v. komissio, määräys 19.2.1987 (Kok. 1987, s. 825).

15 — Valituksenalaisen määräyksen 20—22 kohta.

16 — Valituksenalaisen määräyksen 25 kohta.

17 — Valituksenalaisen määräyksen 23 ja 24 kohta.

2 kohdassa säädetyssä kolmen kuukauden määräajassa valitusta 26.11.1993 tehdystä hänen palkkaluokkaansa koskeneesta nimittävän viranomaisen päätöksestä. Kantajan palkkaluokan määrittely on siis saanut lainvoiman silloin, kun kyseisestä päätöksestä tehtävän valituksen määräaika on päättynyt.

27 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa, että kuten yhteisöjen tuomioistuimet ovat jo todenneet, virkamies ei voi kyseenalaistaa palvelukseenottamisensa yhteydessä alun perin huomioon otettuja edellytyksiä sen jälkeen kun palvelukseenottaminen on saanut lainvoiman. — — Ainoastaan olennaiset uudet seikat voivat olla perusteena vaatimukselle, joka koskee sellaisen päätöksen uudelleentutkimista, jota ei ole riitautettu henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklan mukaisessa määräajassa — — .

28 Kantajan 21.6.1996 esittämällä vaatimuksella pyrittiin kuitenkin nimenomaan kyseenalaistamaan erityisesti ne hänen palkkaluokkansa määrittämistä koskevat ehdot, joilla hänet oli alun perin otettu palvelukseen, sillä hän haluaa, että hänelle palvelukseenottamisajankohtana vahvistettu palkkaluokka määritetään uudelleen.

29 On siis tutkittava, voiko 7.2.1996 tehty päätös olla olennainen uusi seikka, jonka perusteella palkkaluokan uudelleenmäärittämistä koskeva vaatimus voitaisiin esittää valituksen esittämistä koskevan määräajan päättymisen jälkeen.

30 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että 7.2.1996 tehty päätös ei voi luonteeltaan eikä oikeudelliselta ulottuvuudeltaan olla tällainen uusi seikka. Kyseisellä päätöksellä ei pyritä kyseenalaistamaan ennen sen voimaantuloa lainvoiman saaneita hallintopäätöksiä eikä sillä myöskään ole tällaisia vaikutuksia. — —

31 Edellä mainittuun asiassa Williams vastaan tilintarkastustuomioistuin annettuun tuomioon perustuvaa oikeuskäytäntöä ei voida soveltaa nyt käsiteltävään asiaan. Tältä osin on riittävää todeta, että henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohtaan, toisin kuin kyseisessä asiassa tutkittuun säännökseen, ei sisälly sääntöä, jota olisi sovellettava kaikkiin virkamiehiin. — —

32 Henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohta, jossa annetaan nimittävälle viranomaiselle harkintavaltaa nimittää poikkeuksellisesti juuri palvelukseen otettu virkamies ura-alueensa ylempään palkkaluokkaan, on poikkeus yleisistä määrittelysäännöistä. — — 7.2.1996 tehty päätös sisältää vain tämän säännöksen mukaisen varauksen. Siten se eroaa 6.6.1973 ja 1.9.1983 tehdyistä yleisluonteisista päätöksistä — — , joihin sisältyvät kaikkiin virkamiehiin sovellettavat sisäiset toimintaohjeet. — — Näin ollen edellä mainituissa asioissa Blo-

mefield ja Valentini annetuista tuomioista ja edellä mainitusta asiassa Mogensen annetusta määräyksestä ilmenevää oikeuskäytäntöä ei voida soveltaa nyt esillä olevassa asiassa.

17. Se jätti näin ollen kanteen tutkittavaksi ottamatta.

IV Muutoksenhaku

— —

18. Martínez del Peral Cagigal vaatii nyt käsiteltävässä valituksessaan yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan valituksenalaisen määräyksen ja tekemään riidan pääasiakysymystä koskevan ratkaisun. Hän vaatii yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan 24.10.1996 tehdyn komission päätöksen, jolla hylättiin hänen palkkaluokan uudelleenmäärittelyä koskeva vaatimuksensa, ja toteamaan, että hänellä on oikeus saada palkkaluokkansa muutetuksi 5.10.1995 lukien. Valittaja vaatii lisäksi valituksen vastapuolena olevan toimielimen velvoittamista korvaamaan molemmissa oikeusasteissa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

35 Kantajan väitteestä, jonka mukaan komissio olisi laiminlyönyt huolenpitovelvoitteensa, on vain huomautettava, että tämä velvoite ei missään tapauksessa johda siihen, että hallintoviranomaisten olisi tulkittava yhteisön säännöstä tavalla, joka on ristiriidassa sen täsmällisten ilmaisujen kanssa. — — Henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohtaa on tulkittava tältä osin siten, että sitä sovelletaan vain poikkeuksellisesti virkamiehen palvelukseen ottamisen yhteydessä. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että komissio ei ole laiminlyönyt velvoitteitaan kieltäytyessään määrittelemästä kantajan palkkaluokkaa uudelleen — — ."

19. Komissio vaatii puolestaan yhteisöjen tuomioistuinta hylkäämään valituksen ja velvoittamaan valittajan korvaamaan tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

20. Valittaja vetoaa valituksensa tueksi viiteen valitusperusteeseen:

16. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti tutkittavaksi ottamatta myös yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista koskeneen kantajan väitteen.[18]

— olennaisten uusien seikkojen olemassaoloon liittyvän oikeuskäytännön rikkomiseen

18 — Valituksenalaisen määräyksen 33 ja 34 kohta.

— perustamissopimuksen 176 artiklan rikkomiseen

— henkilöstösääntöjen 5 artiklan 3 kohtaan perustuvan yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen

— huolenpitoperiaatteen loukkaamiseen ja

— valituksenalaisen määräyksen perustelujen puuttumiseen.

käytännön rikkomista [19] ja perustamissopimuksen 176 artiklan rikkomista [20] koskevien valitusperusteiden yhteydessä useita väitteitä, joilla hän pyrkii todellisuudessa arvostelemaan valituksenalaisen määräyksen perusteluja. Sitä vastoin perustelujen puuttumista koskevan valitusperusteen yhteydessä [21] valittaja esittää tiettyjä näkemyksiä, joiden voidaan katsoa täydentävän yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista koskevaa valitusperustetta.

Näin ollen ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin luokittelee valittajan esittämät valitusperusteet uudelleen, sanotun vaikuttamatta valitusten ja niihin liittyvien perusteiden tutkittavaksi ottamista koskeviin sääntöihin.

Alustavia huomautuksia

21. Aluksi huomautettakoon, että Martínez del Peral Cagigalin esittämään valituskirjelmään sisältyy tiettyjä epäselvyyksiä valituksen tueksi esitettyjen väitteiden luokittelun osalta.

Tarkemmin sanoen katson valittajan vetoavan nyt käsiteltävän valituksensa tueksi seuraaviin neljään valitusperusteeseen:

— olennaisten uusien seikkojen olemassaoloon liittyvän oikeuskäytännön rikkomiseen [22]

22. Valittaja esittää esimerkiksi uusien seikkojen olemassaoloon liittyvän oikeus-

19 — Ks. valituskirjelmän 24—27 kohta.
20 — Ks. valituskirjelmän 30—39 kohta.
21 — Ks. valituskirjelmän 57—59 kohta.
22 — Valituskirjelmän 11—23 kohta.

— henkilöstösääntöjen 5 artiklan 3 kohtaan perustuvan yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen [23]

— huolenpitoperiaatteen loukkaamiseen [24] ja

— valituksenalaisen määräyksen perustelujen puuttumiseen.

Viimeinen valitusperuste on lisäksi mielestäni kolmiosainen, eli se koskee perustelujen puuttumista, [25] perustelujen riittämättömyyttä [26] ja perustelujen ristiriitaisuutta. [27]

23. Käsittelen nämä eri valitusperusteet edellä esittämässäni järjestyksessä.

Ensimmäinen valitusperuste, jonka mukaan uusien ja olennaisten seikkojen olemassaoloon liittyvää oikeuskäytäntöä on rikottu

24. Valittaja väittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen todetessaan, että 7.2.1996 tehty päätös ei ollut sellainen uusi ja olennainen seikka, jonka vuoksi henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklassa asetetut valituksen tekemistä ja kanteen nostamista koskevat määräajat olisivat alkaneet uudelleen.

Hän esittää, että asioissa Blomefield vastaan komissio, Valentini vastaan komissio ja Mogensen vastaan komissio [28] yhteisöjen tuomioistuin oli katsonut, että virkamiesten palkkaluokan määrittelyn perusteisiin liittyneet 6.6.1973 ja 1.9.1983 tehdyt päätökset olivat tällaisia uusia ja olennaisia seikkoja. Tästä syystä valittaja väittää, että hän ei ymmärrä, miksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli kieltäytynyt pitämästä 7.2.1996 tehtyä päätöstä uutena seikkana.

25. On muistettava, että EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan mukaan muutoksenhaku voi koskea vain oikeudellisia kysymyksiä. Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdassa määrätään lisäksi, että valituskirjelmässä on mainittava

23 — Valituskirjelmän 40—46 kohta.
24 — Valituskirjelmän 47—52 kohta.
25 — Valituskirjelmän 30—39 kohta.
26 — Valituskirjelmän 54—56 kohta.
27 — Valituskirjelmän 24—27 kohta.

28 — Mainittu edellä.

oikeudelliset perusteet ja väitteet, joihin vedotaan. Vakiintuneessa oikeuskäytännössään yhteisöjen tuomioistuin on todennut seuraavaa:

"Näistä määräyksistä seuraa, että valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin *erityisesti* halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi". [29]

Yhteisöjen tuomioistuin on tästä syystä jättänyt vakiintuneesti tutkimatta valitukset, joissa "vain kerrataan tai toistetaan sanasta sanaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja perustelut, sellaisetkin, joiden pohjana olevien tosiseikkojen osalta tämä tuomioistuin on tosiseikastoa määrittäessään nimenomaisesti omaksunut eri näkemyksen". [30] Yhteisöjen tuomioistuin katsoo, että "tällaisella valituksella pyritään nimittäin tosiasiassa ainoastaan siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetty kanne tutkitaan uudelleen, mikä EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan mukaan ei kuulu yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan". [31]

Tarkemmin sanoen yhteisöjen tuomioistuin katsoo tutkittavaksi ottamisen edellytysten selvästi puuttuvan valituksessa, jossa "valittaja — — rajoittuu toistamaan vastaväitteensä komission ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämien niiden väitteiden osalta, joita tämä tuomioistuin ei ole katsonut merkityksellisiksi". [32]

26. Nyt käsiteltävässä asiassa valittaja nimenomaan rajoittuu toistamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämänsä väitteet täsmentämättä oikeudellisia seikkoja, jotka tukisivat erityisesti hänen kumoamisvaatimustaan.

Hän on korostanut valituskirjelmässään seuraavaa:

"Valittaja toistaa tässä yhteydessä näkemyksensä, jonka hän on esittänyt sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle jättämässään kannekirjelmässä että komission oikeudenkäyntiväitteeseen esittämissään huomautuksissa: nimittävä viranomainen on tehnyt ilmeisen arviointivirheen, kun se ei ole katsonut, että määräaika valituksen tekemiselle olisi alkanut uudelleen uuden seikan esilletulon vuoksi." [33]

29 — Asia C-244/92 P, Kupka-Floridi v. talous- ja sosiaalikomitea, määräys 26.4.1993 (Kok. 1993, s. I-2041, 9 kohta, kursivointi tässä). Ks. myös asia C-26/94 P, x v. komissio, määräys 26.9.1994 (Kok. 1994, s. I-4379, 12 kohta); asia C-19/95 P, San Marco v. komissio, määräys 17.9.1996 (Kok. 1996, s. I-4435, 37 kohta); asia C-73/95 P, Viho v. komissio, tuomio 24.10.1996 (Kok. 1996, s. I-5457, 25 kohta); asia C-401/96 P, Somaco v. komissio, tuomio 7.5.1998 (Kok. 1998, s. I-2587, 49 kohta); asia C-8/95 P, New Holland Ford v. komissio, tuomio 28.5.1998 (Kok. 1998, s. I-3175, 23 kohta); asia C-185/95 P, Baustahlgewebe v. komissio, tuomio 17.12.1998 (Kok. 1998, s. I-8417, 113 kohta) ja asia C-171/99 P, Clauni ym. v. komissio, määräys 20.1.2000 (15 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

30 — Em. asiassa Kupka-Floridi v. talous- ja sosiaalikomitea annetun määräyksen 10 kohta. Ks. lisäksi edellisessä alaviitteessä mainitut tuomiot ja määräykset sekä asia C-62/94 P, Turner v. komissio, määräys 17.10.1995 (Kok. 1995, s. I-3177, 17 kohta); asia C-87/95 P, CNPAAP v. neuvosto, määräys 24.4.1996 (Kok. 1996, s. I-2003, 30 kohta); asia C-148/96 P(R), Goldstein v. komissio, määräys 11.7.1996 (Kok. 1996, s. I-3883, 24 kohta); asia C-49/96 P, Progoulis v. komissio, määräys 12.12.1996 (Kok. 1996, s. I-6803, 25 kohta) ja asia C-341/98 P, Proderec v. komissio, määräys 27.1.2000 (31 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

31 — Em. asiassa Proderec v. komissio annetun määräyksen 31 kohta.

32 — Asia C-31/95 P, Del Plato v. komissio, määräys 14.3.1996 (Kok. 1996, s. I-1443, 22 kohta).

33 — Valituskirjelmän 11 kohta.

Kirjelmien tutkiminen vahvistaa lisäksi sen, että tukeakseen väitettään, jonka mukaan "7.2.1996 tehtyä päätöstä on tulkittu virheellisesti",[34] valittaja on todellakin vain toistanut ne väitteet, jotka hän oli esittänyt jo ensimmäisessä oikeusasteessa.[35]

27. Näin ollen ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin jättäisi ensimmäisen valitusperusteen tutkimatta, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

Toinen valitusperuste, jonka mukaan henkilöstösääntöjen 5 artiklan 3 kohdassa vahvistettua yhdenvertaisen kohtelun periaatetta on loukattu

28. Valittaja väittää toisessa valitusperusteessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen loukanneen henkilöstösääntöjen 5 artiklan 3 kohdassa vahvistettua yhdenvertaisen kohtelun periaatetta.

29. On todettava, että niillä kolmella valituskirjelmän sivulla, jotka koskevat tätä valitusperustetta, valittaja on yksinomaan *toistanut sanasta sanaan* ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämänsä väitteet[36] täsmentämättä oikeudellisia seikkoja, jotka tukisivat erityisesti hänen kumoamisvaatimustaan.

Edellä tämän ratkaisuehdotuksen 25 kohdassa esitetyistä syistä ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin jättäisi tämän toisen valitusperusteen tutkittavaksi ottamatta, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

Kolmas valitusperuste, jonka mukaan huolenpitoperiaatetta on loukattu

30. Kolmannessa valitusperusteessaan valittaja katsoo ensimmäisen oikeusasteen

34 — Valituskirjelmän 21 kohta.

35 — Seuraavien kohtien välillä on nimittäin ilmeinen vastaavuus:
- valituskirjelmän 11 kohta ja valittajan asiassa T-224/97 esitettyyn oikeudenkäyntiväitteeseen esittämien huomautusten 5 ja 32 kohta
- valituskirjelmän 13 kohta ja Martínez del Peral Cagigalin asiassa T-224/97 esittämän kannekirjelmän 40 kohta
- valituskirjelmän 14 kohta ja em. kannekirjelmän 41 kohta
- valituskirjelmän 15 kohta ja em. kannekirjelmän 47 kohta
- valituskirjelmän 16 kohta ja em. huomautusten 5 ja 39 kohta
- valituskirjelmän 17 kohta ja em. huomautusten 40 kohta
- valituskirjelmän 18 kohta ja em. huomautusten 41 kohta
- valituskirjelmän 19 ja 20 kohta ja väite, jonka komissio on esittänyt asiassa T-224/97 esittämänsä oikeudenkäyntiväitteen 27 ja 28 kohdassa ja
- valituskirjelmän 22 ja 23 kohta ja em. huomautusten 67—69 ja 72 kohta.

36 — Kun tutkitaan asianomaisia kirjelmiä, voidaan todeta seuraavien kohtien vastaavan täysin toisiaan:
- valituskirjelmän 40 kohta ja Martínez del Peral Cagigalin asiassa T-224/97 esittämän kannekirjelmän 59 ja 62 kohta (ensimmäinen virke)
- valituskirjelmän 41 kohta ja em. kannekirjelmän 60 kohta
- valituskirjelmän 42 kohta (ensimmäinen virke) ja em. kannekirjelmän 62 kohta
- valituskirjelmän 43 kohta ja em. kannekirjelmän 69 kohta
- valituskirjelmän 44 kohta ja em. kannekirjelmän 72 kohta (ks. myös valittajan asiassa T-224/97 oikeudenkäyntiväitteeseen esittämien huomautusten 81 kohta) sekä
- valituskirjelmän 45 kohta ja em. kannekirjelmän 73 ja 74 kohta (ks. myös em. huomautusten 82 kohta).

tuomioistuimen erehtyneen huolenpitoperiaatteen täsmällisestä ulottuvuudesta. [37]

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näet todennut valituksenalaisen määräyksen 35 kohdassa, että komissio ei ollut laiminlyönyt huolenpitovelvollisuuteensa perustuvia velvoitteitaan, kun se oli kieltäytynyt määrittelemästä valittajan palkkaluokkaa uudelleen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellut arvioitaan huomauttamalla, että "tämä velvoite ei missään tapauksessa johda siihen, että hallintoviranomaisten olisi tulkittava yhteisön säännöstä tavalla, joka on ristiriidassa sen täsmällisten ilmaisujen kanssa". [38]

Valittaja katsoo, että jos virkamiehille annettaisiin mahdollisuus esittää pätevyytensä arviointia koskeva vaatimus ylempään palkkaluokkaan nimittämistä varten, tämä ei missään tapauksessa merkitsisi sitä, että hallintoviranomaisten olisi tulkittava henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohtaa "tavalla, joka on ristiriidassa sen täsmällisten ilmaisujen kanssa". Asiassa Alexopoulou vastaan komissio antamassaan tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valittajan mukaan päinvastoin katsonut, että noudattaakseen henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohdan "täsmällisiä ilmaisuja" komissiolla oli velvollisuus erityisten seikkojen ilmetessä, kuten hakijan poikkeuksellisen pätevyyden vuoksi, konkreettisesti harkita, oliko kyseistä säännöstä mahdollisesti sovellettava. [39]

Valittaja väittää, että henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohdan "täsmällisten ilmaisujen" mukainen tulkinta ei siis voi vaihdella sen mukaan, onko virkamiehet otettu palvelukseen ennen asiassa Alexopoulou vastaan komissio annetun tuomion julistamista vai sen jälkeen.

31. On muistutettava, että valittaja ei ole ensimmäisen valitusperusteen yhteydessä esittänyt yhtään sellaista seikkaa, jonka perusteella voitaisiin päätellä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen katsoessaan, että 7.2.1996 tehty päätös ei ollut sellainen olennainen uusi seikka, jonka vuoksi henkilöstösääntöjen mukaisten määräaikojen olisi pitänyt alkaa uudelleen. Esitykseni tässä vaiheessa minun on siis pääteltävä, että ei ole olemassa uutta seikkaa, jonka vuoksi valittajalla olisi oikeus riitauttaa hänen palkkaluokkansa määrittelystä alun perin eli 26.11.1993 tehty nimittävän viranomaisen päätös.

Yhteisöjen tuomioistuin on äskettäin todennut seuraavaa:

"Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan *ainoastaan olennaiset uudet tosiseikat* voivat olla hyväksyttävä peruste päätöksen uudelleentarkastelua koskevan vaati-

37 — Hallintoviranomaisten velvollisuus pitää huolta virkamiehistään merkitsee muun muassa sitä, että kun viranomainen tekee virkamiehen asemaa koskevia ratkaisuja, se ottaa huomioon kaikki seikat, jotka saattavat vaikuttaa päätökseen, ja siinä yhteydessä yksikön edun lisäksi myös kyseisen virkamiehen edun (ks. esim. asia 321/85, Schwiering v. tilintarkastustuomioistuin, tuomio 23.10.1986 (Kok. 1986, s. 3199, 18 kohta).

38 — Valituksenalaisen määräyksen 35 kohta.

39 — 21 kohta.

muksen esittämiselle henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklassa säädettyjen määräaikojen päättymisen jälkeen." [40]

Vaikka siis oletettaisiinkin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen erehtyneen huolenpitoperiaatteen ulottuvuudesta, valituksenalaisen määräyksen kumoaminen tältä osin ei merkitsisi sitä, että valittajalla olisi oikeus esittää palkkaluokan uudelleenmäärittelyä koskeva vaatimuksensa. Koska valittaja ei esitä näyttöä oikeudellisesta virheestä, joka koskisi sitä ainoaa seikkaa, jonka perusteella hänellä olisi henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisen määräajan päätyttyä oikeus esittää vaatimus palkkaluokkansa lopullista määrittelyä koskevan päätöksen uudelleentutkimisesta, hän ei voi menestyksellisesti vaatia valituksenalaisen määräyksen kumoamista nyt käsiteltävällä valitusperusteella riitautetun seikan osalta. Huolenpitovelvollisuuden perusteella hallintoviranomaisilla ei ainakaan ole oikeutta tai velvollisuutta tutkia henkilöstösääntöjen mukaisten määräaikojen päätyttyä esitettyä palkkaluokan uudelleenmäärittelyä koskevaa vaatimusta, jos uusia ja olennaisia seikkoja ei ole esitetty.

32. Näin ollen katson, että kolmas valitusperuste on tehoton. Ehdotan siis, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää sen. [41]

Neljäs valitusperuste, jonka mukaan valituksenalaista määräystä ei ole perusteltu

33. Valittaja väittää neljännessä valitusperusteessaan, että valituksenalainen määräys on useilta osin perusteltu puutteellisesti.

34. Tämä valitusperuste on kolmiosainen.

35. Ensimmäisessä osassa [42] valittaja katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut kantaa valittajan kanneperusteeseen, joka koski perustamissopimuksen 176 artiklan rikkomista.

Valittaja oli näet väittänyt, että 7.2.1996 tehty päätös ei ollut riittävä toimenpide asiassa Alexopoulou vastaan komissio annetun tuomion asianmukaisen täytäntöönpanon varmistamiseksi. Hän katsoi, että jotta kyseistä tuomiota olisi noudatettu täysimääräisesti, komission olisi pitänyt aloittaa valitusta koskevan määräajan kuluminen uudelleen, jotta 1.9.1983 ja 5.10.1995 välisenä aikana palvelukseen otetun virkamiehet olisivat voineet vaatia palkkaluokkansa uudelleenmäärittelyä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ollut ottanut millään tavoin kantaa tähän kanneperusteeseen.

40 — Asia C-431/98 P, Progoulis v. komissio, määräys 18.11.1999 (Kok. 1999, s. I-8319, 36 kohta, kursivointi tässä).

41 — Ks. esim. asia C-35/92 P, parlamentti v. Frederiksen, tuomio 18.3.1993 (Kok. 1993, s. I-991, 31 kohta).

42 — Valituskirjelmän 30—39 kohta.

36. *Toisessa osassa*[43] valittaja pyrkii "korostamaan eroja niiden perustelujen, jotka on esitetty valituksenalaisen määräyksen osalta, ja niiden perustelujen välillä, jotka on esitetty asiassa Gevaert (pilottitapaus) samoista syistä annetun määräyksen yhteydessä".[44] Viimeksi mainitussa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli valittajan mukaan jättänyt Gevaertin kanteen tutkimatta sellaisten perustelujen nojalla, jotka olivat yksityiskohtaisempia kuin valituksenalaisessa määräyksessä. Tästä syystä valittaja "katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi siis pitänyt esittää selvemmin perustelut, joiden nojalla se oli katsonut, että 7.2.1996 tehty toimielimen sisäinen päätös ei ollut uusi seikka".[45]

37. Valitusperusteen *kolmannessa osassa*[46] valittaja esittää, että valituksenalaisen määräyksen perustelut ovat ristiriitaiset.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näet todennut määräyksen 30 kohdassa, että " — — 7.2.1996 tehty päätös ei voi luonteeltaan eikä oikeudelliselta ulottuvuudeltaan olla sellainen uusi seikka [koska sen] tavoitteena tai vaikutuksena ei ole se, että ennen sen voimaantuloa lopullisiksi tulleet hallintopäätökset kyseenalaistettaisiin". Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli valittajan mukaan myös myöntänyt, että 7.2.1996 tehtyä päätöstä voitaisiin soveltaa 5.10.1995 ja sen jälkeen palvelukseen otettuihin virkamiehiin. Valittaja huomauttaa, että silloin, kun 7.2.1996 tehty päätös hyväksyttiin, myös lokakuussa 1995 palvelukseen otettujen virkamiesten palkkaluokan määrittelyä koskeneet päätökset olivat tulleet lopullisiksi, koska näiden päivämäärien välinen ajanjakso ylitti kolme kuukautta.

Valittaja katsoo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen näin ollen

a) evänneen ennen 5.10.1995 palvelukseen otetuilta virkamiehiltä mahdollisuuden riitauttaa palkkaluokkansa määrittelyä koskeneen päätöksen sillä perusteella, että kyseisistä päätöksistä oli tullut lopullisia, mutta

b) hyväksyneen sen, että lokakuussa 1995 palvelukseen otetut virkamiehet voisivat riitauttaa palkkaluokkansa määrittelyä koskeneen päätöksen, vaikka myös kyseisistä päätöksistä oli tullut lopullisia.

38. Ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää tämän valitusperusteen kaikilta osin.

39. Edellä tämän ratkaisuehdotuksen 31 ja 32 kohdassa esitetyistä syistä katson, että valitusperusteen *ensimmäinen osa* on tehoton. Kun olennaisia uusia seikkoja ei ole esitetty, komissiolla ei ole perustamissopimuksen 176 artiklan perusteella oikeutta tai velvollisuutta tutkia sellaisia palkkaluokan uudelleenmäärittelyä koskevia vaatimuksia, jotka on esitetty henki-

43 — Valituskirjelmän 54—56 kohta.

44 — Valituskirjelmän 54 kohta (valittaja viittaa em. asiassa Gevaert v. komissio annettuun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen määräykseen).

45 — Valituskirjelmän 56 kohta.

46 — Valituskirjelmän 24—27 kohta.

löstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa määrätyn valituksen esittämistä koskevan määräajan päätyttyä. [47] Vaikka oletettaisiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen jättäessään antamatta ratkaisun perustamissopimuksen 176 artiklan rikkomista koskeneesta kanneperusteesta, valituksenalaisen määräyksen kumoaminen tältä osin ei voisi merkitä sitä, että valittajalla olisi oikeus esittää palkkaluokan uudelleenmäärittelyä koskeva vaatimuksensa.

40. *Toisen osan* osalta valittaja on laiminlyönyt ilmoittaa, mitä oikeussääntöä tässä yhteydessä olisi rikottu. Hän ei ole yksilöinyt yhteisön oikeussääntöjä, joiden perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt antaa ratkaisu hänen nostamastaan kanteesta samoilla tai samankaltaisilla perusteluilla kuin edellä mainitussa asiassa Gevaert vastaan komissio annetussa määräyksessä.

41. *Kolmanteen osaan* sisältyy arvostelu, joka on ilmeisesti kohdistettu edellä mainitussa asiassa Gevaert vastaan komissio annettuun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen määräykseen.

Toisin kuin valittaja väittää, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei missään tapauksessa ole valituksenalaisessa määräyksessä "myöntänyt, että 7.2.1996 tehtyä päätöstä voitaisiin soveltaa 5.10.1995 ja sen jälkeen palvelukseen otettuihin virkamiehiin". [48] Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole valituksenalaisessa määräyksessä myöskään "hyväksynyt sitä, että lokakuussa 1995 palvelukseen otetut virkamiehet voisivat riitauttaa palkkaluokkansa määrittelyä koskeneen päätöksen". [49] Todellisuudessa ainoastaan edellä mainitussa asiassa Gevaert vastaan komissio annetun määräyksen perusteluissa esitetään, että "se, että 7.2.1996 tehdyn päätöksen oikeusvaikutusten alkamispäiväksi vahvistettiin 5.10.1995 (asiassa Alexopoulou vastaan komissio annetun tuomion julistamispäivä), merkitsee sitä, että sitä sovelletaan vain 5.10.1995 ja sen jälkeen palvelukseen otettuihin virkamiehiin". [50]

Koska valitusperusteen kolmas osa on kohdistettu määräykseen, jota ei ole saatettu yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi nyt esillä olevan muutoksenhaun yhteydessä, sillä ei selvästikään ole kohdetta.

Oikeudenkäyntikulut

42. Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan ja 118 artiklan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Työjärjestyksen 70 artiklan nojalla yhteisöjen ja niiden henkilöstön välisissä riita-asioissa toimielinten on vastattava omista kustannuksistaan. Työjärjestyksen 122 artiklan toisen kohdan mukaan 70 artiklaa ei kuitenkaan sovelleta toimielimen virkamiehen tai muuhun henkilöstöön kuuluvan omaa toimielintään vastaan tekemiin valituksiin. Koska valittaja on hävinnyt asian, hänet on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut komission tätä koskevien vaatimusten mukaisesti.

47 — Ks. vastaavasti asia C-310/97 P, komissio v. AssiDomän Kraft Products ym., tuomio 14.9.1999 (Kok. 1999, s. I-5363).

48 — Valituskirjelmän 25 kohta.

49 — Valituskirjelmän 27 kohta.

50 — 40 kohta.

Ratkaisuehdotus

43. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin

1) hylkää valituksen ja

2) velvoittaa valittajan korvaamaan tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.